

19 59

NAŠA LUČ

7

Ko ti bo 70 let

Pogledal boš nazaj in vprašal: »Kam so šla vsa ta leta? Hitro so minila.« Če si dober kristjan, je odgovor že dan:

Povprečno »dober kristjan« porabi svojih 70 let tako:

za šolanje in učenje	3 leta
za zabavo in oddih	8 let
za jed in pijačo	6 let
za vožnjo iz kraja v kraj	5 let
za razgovore z znanci	4 leta
za delo in zaslužek	14 let
za branje knjig in listov	3 leta
za spanje	24 let

67 let

Ostanejo tri leta. Kam so šla?

Prvih dveh let in 7 mesecev ni vredno šteti, ker se še nisi zavedal samega sebe.

Ostane pet mesecev — kam so šli?

Kot »dober kristjan« si bil gotovo vsako nedeljo pri maši in vsak dan si molil povprečno 10 minut.

Ni treba seštevati, koliko časa to znese v 70 letih. To je nekdo že davno storil — neki nadškof — izračunal je, da to znese ravno tistih pet mesecev, ki so še manjkali.

Od dolgih 70 let — za Boga samo pičlih pet mesecev! (Iz avstralskih »Misli«)

PREPOZNO

Vsak večer je s tiho željo
mati luč na okno dala,
da bi sinu s tuje ceste
pot do nje, domov kazala.

Stala tam je za zaveso
in na dolge ceste zrla.
Tu in tam si z velo roko
solzo iz oči otrla.

Vsak večer je drobna lučka
dolgo, dolgo v noč žarela.
Ali sina v sencah mrzlih
ni dosegla, ni objela.

Ko pa se čez dolgo vrnil
truden je ob pozni uri,
so ostala okna temna —
prazen dom, zaprte duri.

R., Francija

LEPO SLOVENSKO SE REČE

namesto:

divorc = razveza
instrument = orodje
administrativno = upravno
aspirator = sesalnik za prah
viža = napev, melodija
kufer, valiza = kovček
adoptirati = posvojiti
šrauf = vijak

Spet ena o Slovcu v Parizu. Nič ni znal francosko in je vprašal prijatelja, kako naj naredi, da bo v gostilni dobil kaj jesti. »Nič ne skrbi! Te bodo že razumeli. Kar po naše povej, samo spolnik (artikel) daj spredaj pred besedo in bo šlo. Namesto župa reci 'la župa', namesto vino reci 'le vino' in tako naprej!«

In je res poskusil. Lačen je bil in stopil v gostilno, sedel k mizi in čakal, da je prišel natak in vprašal, kaj bi rad. »La župa«, odgovori. In mu prinesejo »župo«. Potem reče »le meso« in mu prinesejo meso, vino, krompir — vse, kar je hotel imeti. Potem odpre denarnico in vrže bankovec na mizo. Natak se prijazno prikloni, vzame denar in, kar je bilo preveč, mu prinese nazaj. Ko se natak obrne, se naš fant ne more več vzdržati od začudenja, kako je francoščina lahka. »Poglej!« reče na glas sam pri sebi, »pa sem le vse dobil!« Tedaj se pa obrne natak in mu reče — po slovensko: »Figo bi dobil, če ne bi bil jaz iz Medvod pri Ljubljani doma!...«

*

»Janko mi zmeraj pravi, da imam klasičen profil. Kaj beseda klasičen pravzaprav pomeni?«

»Vse, kar je staro, ljuba moja.«

(Kje je hlev? — »Koliko zahtevate za hišo?« — »Milijon dinarjev.« — »In kje je hlev?« — »Kakšen hlev?« — Za osla vendar, ki vam bo toliko dal!«

VII. LETNIK - AVGUST 1959

Kakšna silna odgovornost!

Župnika arškega, sv. Janeza Vianneya, katerega stoletnico smrti letos slavimo, je obiskala skrbna družinska mati v želji, da se posvetuje glede družinske vzgoje. Povedala je, da je za vzgojo otrok že mnogo žrtvovala. V ta namen je potrošila večji del svojega premoženja. Ostala ji je samo še hiša.

V negotovosti je pričakovala župnikovih nasvetov.

Svetnik je ženi v odgovor dal povsem kratko navodilo: »Prodajte še hišo in dokončajte vzgojo otrok!«

Odgovor se nam na prvi pogled zdi trd; ako pa stvar dobro premislimo, bomo videli, da se za svetnikovimi besedami skriva globoka življenjska modrost.

Že iz odgovora arškega župnika moremo sklepati, da je vzgoja otrok nekaj velikega. To dolžnost je Bog v prvi vrsti naložil staršem.

Da bo vzgoja otrok res nekaj vredna, se mora **HARMONIČNO** razvijati v treh smereh: pospeševati mora **TELESNI, DUŠEVNI** in **DUHOVNI** razvoj otrok.

Zdrava in zadostna hrana, primerna obleka in stanovanje, telesne vaje, dober zrak in zdravniško nadzorstvo služijo telesnemu razvoju otrok.

Otrokovo duševno življenje gradi materina beseda, družina, šola in družba.

Otrokovo duhovno življenje, življenje njegove vere in nrvnosti mora priti do prvega zunanjega izraza že v zgodnji mladosti na materinih kolenih, se spopolnjevati v družinski in cerkveni skupnosti ter v šoli.

Omenjena trojna vzgoja je, kot smo rekli, za otroka **ŽIVLJENJSKO** važna.

Nič ne smemo opustiti, ako se nočemo težko pregrešiti proti urejeni ljubezni do otroka.

Starši danes na splošno razumejo, da ni dovolj otroke samo vzrediti, t. j. poskrbeti za njihov vsestranski telesni razvoj, temveč je potrebno času in razmeram odgovarjajoče zagotoviti njihov vsakdanji kruh. Za to so potrebne šole in vajeniške dobe, ki otroka pripravljajo na izbrani poklic. A to redno stane lepe denarce.

Mnogi naši rojaki so prav zaradi tega zapustili svoj rojstni kraj ter se zarili v tuje rudnike. Ker so hoteli, da bi otrokom bilo lepše kot njim, so se mučili, mučili čez svoje sile. Garali so do poslednje kapljice svojih moči in odnehali šele, ko je bilo že prepozno...

Nešteto takih primerov nam kaže vsakdanje življenje!

Postali so tragične žrtve očetovske ljubezni do otrok.

Ali so te pretresljive žrtve rodile zaželene sadove?

Krona življenjskih naporov premnogih staršev je... **razočaranje**.

Čemu?

Ali niso ti svoje otroke lepo vzredili ter izučili in izšolali?

Vsekakor! V tem jim gre vsa čast in priznanje.

Toda često so pozabili na nekaj važnega. Zanimarili so temeljno. Vso važnost so polagali na telesni razvoj otrok in na njihovo strokovno pripravo na poklic; slučajnim okoliščinam pa so prepustili tretje: vzgojo verskega življenja, nrvnosti in značaja.

S tem so zagrešili usodno napako. Kljub tolikim žrtvam so svojega otroka skoro **PRAZNIH ROK** poslali v življenje.

In zaradi tega morajo mnogi starši sami doživljati razvaline življenjske sreče svojih otrok.

Morda pretiravamo?

Ne!

Za dokaz navedimo poleg dnevnega časopisja, ki vedno pogosteje poroča o grozdejskih sodobne mladine, našo bližnjo okolico in se vprašajmo po vzrokih mnogo čisto nepotrebne gorja.

Čemu se ta in ta oseba ni znala pametno poročiti? Čemu je mladi mož s samomorom končal svoje razočaranje v zakonu? Kako to, da imamo toliko mladih ognjišč, kjer je malo sreče in zadovoljnosti, malo ljubezni in zvestobe, — da o drugih boleznih sodobnosti, ki okužujejo tudi naše vrste, sploh ne govorimo?

Čemu vse to?

Vzrok leži v zelo pomanjkljivi vzgoji.

Ponavljamo, da se mora vzgoja, ki naj bi bila vredna tega imena, **HARMONIČNO** razvijati v treh smereh. Potrebno se je brigati za telesni razvoj otrok, nujno je skrbeti za njihovo strokovno usposobljenost, še bolj nujno pa je v otrokovo dušo z vso zavestjo odgovornosti polagati klice globoke vernosti, trdne nrvnosti in značajnosti.

Ako to zadnje manjka, gre otrok praznih rok življenjskim borbam nasproti.

Vzgoja otrok je tedaj silno težka in pomembna zadeva, ki je nikakor ne smemo prepuščati slučajnim okoliščinam. Tu je na kocki otrokova časna in večna sreča. Tu ne smemo zamenariti nobenega koristnega sredstva. Tu morajo složno sodelovati družina, Cerkev, šola in družba.

Zavedajmo pa se, da niti Cerkev niti šola ne morejo nadomestiti družine pri najvažnejšem poglavju vzgoje: **pri vzgoji vernosti, nrvnosti in značajnosti**. In silna tragika naših družin je v tem, da se tega važnega poslanstva tako malo zavedajo.

Dolžnost staršev je učiti otroke. Oni so prvi učitelji svojega naraščaja, učitelji predvsem **MODROSTI ŽIVLJENJA**.

To modrost morajo starši učiti z **BESEDO** in **ZGLEDOM**. Zgled je nujno potreben, ker so že stari vedeli, da »beseda miče, zgled vleče«. Neprecenljivega vzgojnega pomena je, da v družini vladata sloga in ljubezen. Ni dovolj, ako starši pravijo otrokom: »Pojdite v cerkev!« Reči morajo: »Otročiči, **POJDIMO!**« Vse njihove besede naj stalno potrjuje njihov zgled, potem bo to nekaj veljalo.

Besede in zglede staršev pa naj stalno zaliva njihova vztrajna **MOLITEV!**

Le taka, zares krščanska vzgoja bo naši

mladini dala stvaren pogled na svet ter jo usposobila, da bo kakor hrast kljubovala vsem viharjem življenja.

Ko v teh dneh vaši malčki z negotovostjo začenjajo novo šolsko leto, se zamislite tudi vi, dragi očetje in matere, v vzgojne dolžnosti do svojih otrok.

Vi ste **prvi** njihovi vzgojitelji!

Od vaše vzgojne besede, dobrega zgleda in vztrajne molitve v veliki meri zavisi časna sreča vaših otrok.

Pomnite: v vzgoji otrok ste **NENADOMESTLJIVI!**

Ne pozabite, da usoda bodočih družin, naroda in sveta leži v vaših rokah.

Kakšna silna odgovornost!

V-ko.

Otroci staršem:

DESET ZAPOVEDI

Vaši otroci želijo to:

- 1. Nikdar se ne prepirajte vpričo njih!**
 - 2. Vsem izkazujte enako ljubezen!**
 - 3. Nikdar ne lažite!**
 - 4. Bodite do otrok prijateljski!**
 - 5. Delajte s prijatelji otrok kot s svojimi gosti!**
 - 6. Na vprašanje vedno jasno odgovorjajte!**
 - 7. Nikdar ne bodite krivični!**
 - 8. Vpričo tujih otrok jih ne kaznujte!**
 - 9. Ne govorite vedno o njihovih napakah!**
 - 10. Ne bodite prepogosto slabe volje!**
- Mnogo teh želja je upravičenih in je prav, če o njih starši razmislijo.**

Ponovno rojstvo

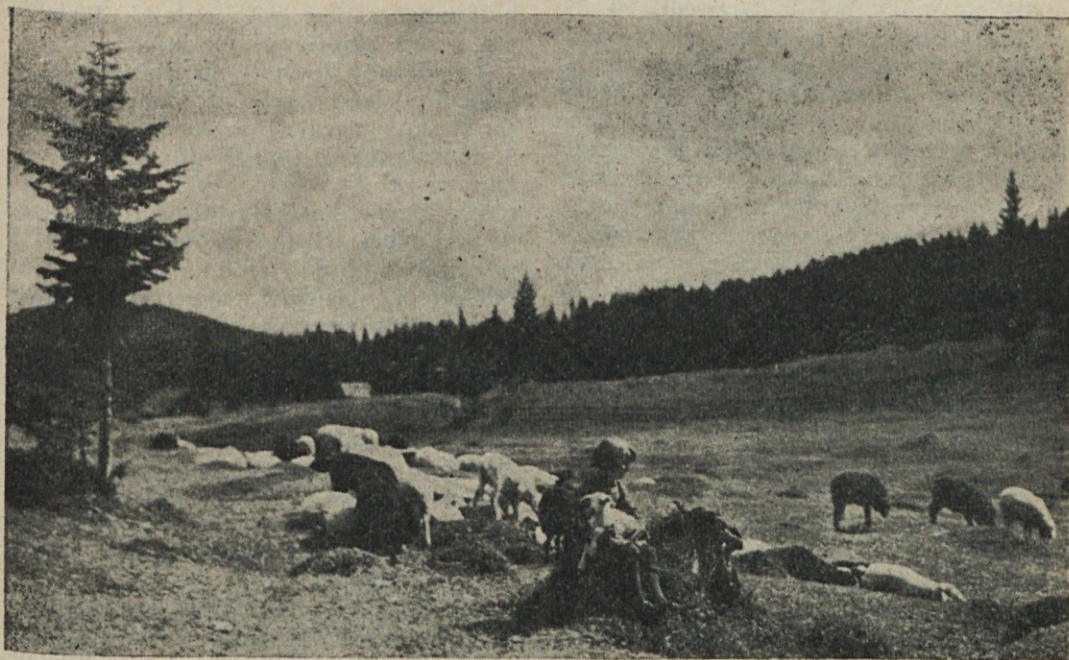
Novo rojstvo ali prerojenje bi lahko imenovali zakrament sv. krsta. Vsak izmed nas je bil že krščen, vsak izmed nas se je že prerodil, bil v tem zakramentu na novo rojen, pa vendar o krstu tako malo vemo. Le čemu nosijo starši otroka h krstu, kakšen pomen ima to oblikanje z vodo?

Izmed vseh zakramentov je krst najbolj nujen. Prvič že zato, ker brez njega ostalih ne moremo prejeti, drugič pa zato, ker nam ne samo pomaga, da srečneje živimo, temveč to srečnejše življenje šele omogoči.

Vsak otrok, ki se rodi, se rodi kot grešnik, bolje rečeno, nosi v sebi posledice greha, ki so ga naredili naši prvi starši Adam in Eva. Njun greh ni bil, da sta jedla jabolka s prepovedanega drevesa — to je le slikovno pripovedovanje sv. pisma — tudi ne, da sta med seboj občevala kot mož in žena — saj jima je Bog ukazal, naj se množita in napolnita zemljo —, temveč se grešila sta z ošabnostjo, napuhom, ker Boga nista hotela ubogati, pa naj že bo v

katerikoli zapovedi. Zato je Bog določil, naj posledice tega prestopka nosijo vsi njuni potomci, ves človeški rod. To je kot z očetom, ki ves denar zapije. Posledice njegovega pijančevanja in zapravljanja denarja nosijo otroci, ki lačni, bosí in strgani hodijo okoli. Kriv je oče, revščino in lakoto čutijo otroci in vsa družina.

Novorojeni otroci nosijo v sebi te posledice, ta greh Adama in Eve, to umazanijo duše. Če v takem stanju umrejo, se ne morejo zveličati. Umazanijo duše, to je greh, je zato treba čimprej odpraviti. Če imamo roke umazane, jih umijemo z vodo. Če imamo umazano dušo, jo pa umijemo pri krstu. Vendar pa krstna voda ni kemično sredstvo, ki bi prodrlo do globin duše in jo očistilo. Očiščevanje duše je možno le zato, ker je Kristus Jezus posledice od Adama in Eve podedovanega greha odpravil, nas je rešil in odrešil. Rešil nas je tako, da je šel za nas v smrt na križu. Zato pa odslej naša smrt, ki je tudi posledica izvirnega greha, ni več konec življenja, temveč začetek večnega srečnega življenja. Seveda s pogojem, da ob smrti uri nismo v smrtnem grehu.

„Pastirica ovčke pase...“

Oblitje z vodo pri krstu — naročil ga je Kristus sam — povzroči, da se otrok na novo rodi. Prej, kot otrok Adamov, predan pogubljenju, postane pri krstu prijatelj in otrok božji. S telesnim rojstvom je zaživel po telesu, pri krstu po duši. Pred krstom je človek na duši mrtev, po krstu pa zaživi. Prej je nosil posledice Adamovega greha, sedaj nosi le še njegove ostanke.

Ti ostanki se čutijo najbolj v tem, da mu je volja še vedno nagnjena k slabemu. Zato je njegova življenjska naloga, da te ostanke polagoma uniči, iztrebi. To pa bo zmogel le, če bo uporabljal še druga sredstva, še druge zakramente! J.

Za družinsko srečo

Želimo, da bi naši izseljenci živeli srečno. Zato zapišimo v našem listu nekaj misli o družinski sreči.

Da je življenje v družini srečno, je treba, da zakonca znata obvladati sebe, da se znata odpovedati svojim željam in se znata žrtvovati. Različna mnenja in različni pogledi se pač v življenju večkrat pojavijo. Toda če imata zakonca trdno voljo hoditi po potih božjih zapovedi, ne bo prišlo do ribarij in nesoglasij, zlasti pa ne do težkih konfliktov in do ločitve. Mož se bo spomnil priporočil sv. Pavla: »Možje naj ljubijo svojo ženo kakor svoja lastna telesa« (Ef 5, 28). Če del telesa zbolí, ga ne odrežeš in ne vržeš proč. Isti sv. Pavel tudi piše: »Žene naj bodo svojim možem podložne kakor Gospodu; zakaj mož je glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi« (Ef 5, 22). — Sv. Avguštin pravi šegavo, da Bog ni dal ženi take glave, kot jo ima mož zato, ker je ni namenil za poglavarja hiše. Iz tega pa sledi, da ima mož ne le čast, ampak tudi dolžnost skrbeti za dom in resnično kot tovariš, življenjski sodrug z ženo nositi težave, bridkosti in radosti življenja.

Danes je bolj kot kdaj potrebno, da starši učijo svoje otroke, svoje fante in svoja dekleta, kaj jih čaka v zakonskem življenju, o pomenu zakonske sloge in o zvestobi, ki mora trajati do groba. Življenje namreč uči, da je mnogo preprirov v družinah prišlo zato, ker ta ali

oni zakonec ni znal potrpeti, ni znal biti malo bolj širok, malo bolj spravljen.

Otroke je treba, ko so mladi, učiti in vaditi v potrpljenju, v spravljenosti, da bodo znali prenašati v tem stoletju sebičnosti napake, slabosti in nepopolnosti drugih. Ne smete jih pustiti v prepričanju, da je vedno drugi kriv, da je vedno drugi, ki je začel, ampak da bodo znali priznati sami sebi: »Moja krivda je.« Vzgajajte jih, da bodo takšni, da v tem stoletju brez ljubezni ne bodo čakali, da se bo drugi poboljšal, ampak da bodo sami skušali postati boljši. Otroci se mora naučiti, da ne bo dobil vedno to, kar želi, kajti le tako bo znal pustiti tudi drugim kdaj besedo, tako bo znal v družini pozneje popustiti svojemu soprogu. Otroci, tako vzgojeni, bodo stopili pred oltar in se poročili z ženo, ne da bi bili oni srečni, ampak da bodo druge osrečevali. V tem je največja možna sreča na zemlji.

Življenje tudi pravi, da pride do marsikaterih razprtij zaradi živčnosti, občutljivosti zakoncev. Pomanjkanje obvladanja samega sebe, slaba volja privedejo na dan marsikatero besedo, ki zaboli drugega in ga rani. Res je, da smo danes ljudje vsi bolj nervozni kot naši predniki. Toda temu ne gre pripisovati vse krivde.

Ta ali ona živčnost ali občutljivost je posledica slabe vzgoje ali nobene vzgoje. Če bi starši navajali otroka k premisleku, k obvladanju, k potrpljenju, bi mnogokrat ta otrok pozneje celo življenje bil srečnejši zato. Koliko grdih, surovih besed bi bilo manj v njegovi poznejši družini! V mladinskih kroških vidimo, kako so ti ali oni otroci občutljivi, zamerljivi. Kakšne težave bodo povzročali zaradi tega pozneje svojim soprogom, soprogam in sami bodo manj srečni, kot bi lahko bili! S tega vidika je treba gledati na to, da pošljete otroka v tako društvo, v tako organizacijo, kjer se bo vzgajal, da bo iz njega prišel nekoč dober zakonski mož, dobra žena, pa morda celo duhovnik ali redovna sestra, ki bo postala duhovna mati nesrečnim in ubogim.

Pravijo, da je imel grški modrijan Sokrat zelo zlobno ženo. Že zgodaj zjutraj je začela kričati nad možem. Ko je bila nekoč taka nevihta le prehuda in Sokrat ni

mogel več vzdržati, je šel ven. A je žena še ujela priliko, da ga je polila s škafom vode. Sokrat, moker kot pes, pogleda nebo in pravi mirno: »Se mi je zdelo, da bo po takem grmenju gotovo ploha.« Zgled obvladanja samega sebel!

Omenimo še en vzrok družinskih razprtij: prekomerne materialne zahteve, neurejena težnja po uživanju, neostvarljive želje.

Treba je učiti mladino, da si zna odpustiti, da zna potrpeti. Treba je učiti mlade, da se znajo medsebojno spoštovati in živeti čisto. Treba pa je tudi učiti, zlasti dekleta, da znajo obvladovati svoje želje, svoje sanje. »Ženska stane!« pravijo nekateri. Žal, je to večkrat res. Mislimo pri tem na tiste žene, ki hočejo biti neprestano nove, ki hočejo poizkusiti vse novosti, ki ne znajo varčevati, ki niso skromne. Človek je lahko skromen, pa je vseeno dostojen, lep.

Hvala Bogu, so še fantje, ki jih ne vlečejo po fantovsko sfrizirana dekleta, korziške hlače. Še so mladi, ki jih vleče bolj plemenita ženska duša, čisto dekleško srce, skromno in delavno dekle, ki jim bo nekoč pomagala, svetovala, tolažila v življenju.

Predvsem od vzgoje ženske mladine — moremo reči — zavisi, kakšna bo bodočnost naših družin.

T.

SVETI PAVEL O DELU

Apostol Pavel je poudarjal častnost dela. Tako piše Grkom v Solun: »Opominjamo vas, bratje, da še bolj napredujete in si prizadevajte živeti v miru, držati se svojih opravil in delati s svojimi rokami, kakor smo vam naročili, da bi tako spodobno živeli pred tistimi, ki so zunaj, in bi ne potrebovali nikogar.«

Spet govori o delu, ki daje neodvisnost. Pravtako v drugem pismu v Solun: »Ko smo bili pri vas, smo vam naročali, da, kdor noče delati, naj tudi ne jé. Kajti slišimo, da žive nekateri med vami neredno in nič pravega ne delajo, ampak se ukvarjajo s praznimi rečmi. Takim ukazujemo in jih opominjamo v Gospodu Jezusu Kristusu, naj mirno delajo in jedo svoj kruh.«

In njegov opomin ne velja samo možem, ampak tudi ženskam. Timoteja svari pred onimi, ki se »učé lenobe, ko hodijo po hišah, a ne samo lenobe, ampak tudi klepetavosti in radovednosti, in govore, česar ne bi smele« ... Uči »zdrav nauk«, da naj ne bodo ženske samo pametne in čiste, ampak tudi za dom skrbne.

O tovarni

Bilo je l. 1934, kô so rasle razne »germanske vere« v Nemčiji kot trava po dežju. Profesorji in »Gauleiterji«, žene generalov in voditeljev Hitlerjeve mladine so tekmovali med seboj, kako bi čim glasneje oznanjali svoje ideje kot nordijsko religijo.

Takrat se je zgodilo v neki tovarni v Porenju: Delavec Hennes (Janez), tako so ga po domače klicali, je stal med malico z drugimi delavci na tovarniškem dvorišču. Med pogovorom so kmalu začeli govoriti tudi o veri.

V družbi je bil posebno eden glasen. Vedno spet se je ponorčeval iz Hennesa, da je še tako neumen in hodi v cerkev; pa s tem bo sedaj itak kmalu konec.

Hennes se je branil, kakor se je pač znal. V razgovoru sta oba postala kar precej glasna. Delavci so se vedno bolj zgrijnili okrog njiju.

Pa je rekel Hennes: »Zdi se mi, da prazno slamo mlativa. Vsak nekaj govori, drugi ga pa drugače razume. Zdaj naj vsak izmed naju izpove, kaj veruje. Potlej bova vsaj vedela, kaj vsak misli. Jaz bom začel. Potem boš pa še ti izpovedal, kaj veruješ.«

In Hennes je začel glasno in razločno: »Verujem v Boga Očeta, vsemogočnega Stvarnika nebes in zemlje. In v Jezusa Kristusa ...« Vse je utihnilo. Saj so že velikokrat slišali apostolsko vero — v cerkvi seveda. Toda tu, na dvorišču tovarne ... Med možmi v delovni obleki ...?

A Hennes se ni dal motiti: »... odpustanje grehov, vstajenje mesa in večno življenje. Amen! — Tako: to je moja veroizpoved. Te resnice verujem jaz. Zdaj pa ti povej, kaj veruješ! Izpovej svojo vero!«

Oni pa je začel jecljati: »Poslušaj, ...

torej... to se pravi...« Hennes pa ni popustil: »Nič — — — to se pravi...! Povej naravnost, kaj veruješ!«

In oni je spet začel jecljati: »Torej — s krščanstvom — to je vendar...!«

Hennes je ostal neizprosen: »Kar nič ne pravi, kaj je na krščanstvu narobe. Da si mu nasproten, to že vemo. Zdaj nam moraš le povedati, kaj ti veruješ! Torej, začni!«

Tiho so poslušali delavci doslej ta besedni boj. Zdaj so se pa začeli nekateri oglasati: »No, Karel, daj, začni!«

Ta pa je stal osramočen, ves zardel med njimi. Nazadnje je menil: »Kaj da verujem?! Kaj da verujem?!... Ja, to še ni

izšlo. To šele v Berlinu izdelujejo...«

Vsi so se zasmejali. V njihov smeh in kričanje pa je zaklical glasnik nove vere: »Ko bo pa zunaj, potlej bom pa trdno veroval v to. Na to se lahko zanesete!« — O tem ni seveda nihče dvomil!

*

Večkrat sem si mislil, da bi morali tako narediti kot Hennes. Vse tiste, ki se zaganjajo proti veri in oznanjajo kaj drugega, bi bilo treba vprašati, kaj oni pravzaprav verujejo. In kar hitro bi spoznali, da so ti ljudje silno glasni, kadar je treba kaj tajiti in negirati. Če je pa treba kaj pozitivnega povedati, pa pokažejo svojo duševno revščino.

W. B.

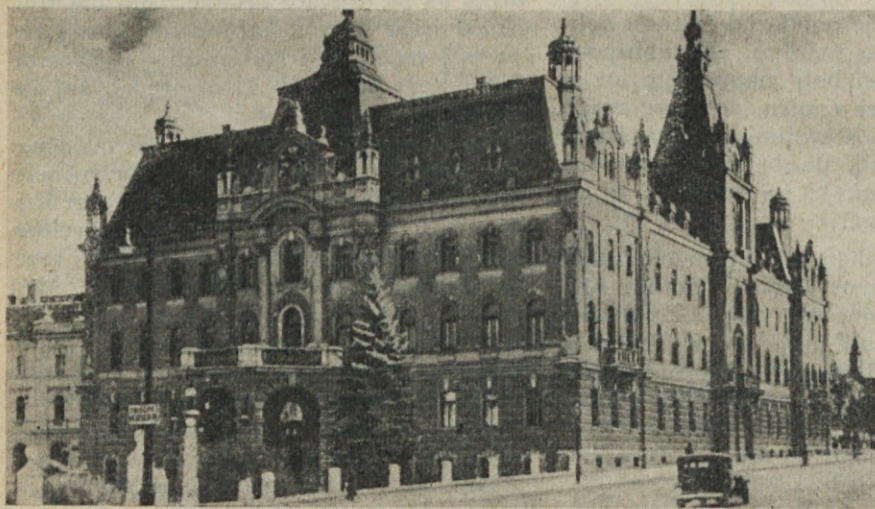
40 let slovenskega vseučilišča

Starodavne univerze po svetu slavijo častitljive jubileje. Ljubljanska univerza kaj takega ne more. Je pa njen 40-letni jubilej za nas Slovence velikega pomena. Je jubilej nadvse pomembne ustanove, za katero se je naš narod skozi stoletja boril, dokler je ni končno dosegel.

Prvo visoko šolo so ustanovili v Ljubljani jezuiti v l. 1596. Na tem jezuitskem »kolegiju«, ki je bil enakovreden drugim visokim šolam po svetu, učil jezuit Gruber, ki je napravil načrt za tako imenovani Gruberjev kanal, ki pomaga Ljubljani odplavljati vodo hitreje naprej.

Ker je ta jezuitski kolegij 1784. prenehal, so izobraženci Kranjske ustanovili podobno šolo, ki je nadaljevala pomembno delo te verske ustanove. Pod francosko okupacijo je maršal Marmont ustanovil univerzi podobno »centralno« šolo, na kateri je učilo 11 profesorjev in je imela leta 1811 že 213 študentov. Avstrijci so po povratku v naše kraje to šolo ukinili in je od nje ostalo le nekaj oddelkov (šola za duhovnike).

V naslednjih desetletjih je naš narod apel vse sile, da dobi svojo lastno visoko šolo. Toda vodilne osebnosti rajne Avstro-

Osrednja zgradba ljubljanske univerze (bivši Deželni dvorec)

Ogrske je niso hotele dati in priznati. Kdor je hotel postati zdravnik, advokat, profesor, živinozdravnik, arhitekt, inženir, je moral iti daleč na tuje poslušat profesorje, ki so govorili v tujih jezikih. Preprečevali so našemu narodu, da bi prišel do najvišje znanstvene in učne ustanove, potem pa so se mu rogali, da je drugovrsten narod, ki se mora hoditi na tuje šolati.

Zato je razumljivo, da je bila ena prvih reči, ko je bila ustanovljena po prvi svetovni vojni država Srbov, Hrvatov in Slovencev, vzpostavitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani. To se je zgodilo 4. julija 1919. leta. Da je bilo to mogoče, so mnogi naši študirani ljudje pustili boljše službe na tujih šolah po svetu in so prišli v Ljubljano, v slabše razmere, da pomagajo ustanoviti slovenskemu narodu najvišje učilišče.

Letos spomladi je na ljubljanski univerzi študiralo 8741 študentov, visokošolcev. 80% jih je iz Slovenije, ostalo iz drugih krajev Jugoslavije in okoli 50 je tujih državljanov. Največ študentov študira elektrotehniko in strojništvo.

Slike: Nekaj poslopij slovenske univerze v Ljubljani. Od zgoraj navzdol je: Sedež metalurškega zavoda, Strojni in gradbeni oddelak univerze, Fizikalni zavod, Kemični zavod.

DOMAČA VAS

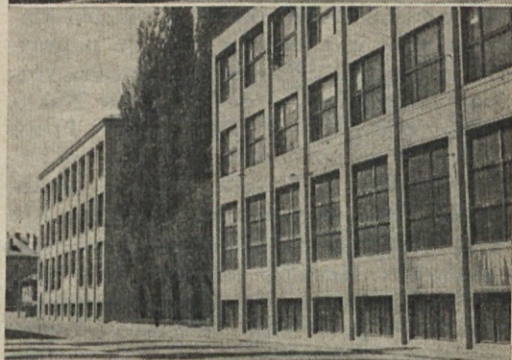
- Sredi polja me pozdravlja
Ljubljena domača vas,
okna gledajo zaspano,
z line vzdigne zvon svoj glas.

Okrog hiš stojé drevesa,
ki spomladi nam cvetó,
ki poleti dajo senco
in jeseni jabolk sto.

Konja dva pa hrzetata,
voz ropoče in skaklja,
fantič s svojim bičem počí,
stari atej se smehljá.

Lipica na vaški gmajni
mirno gleda na ljudi,
ve za žalost in veselje
ter narahlo zašumi.

R. Vouk.

Iz dežele pod **TRIGLAVOM**

Podoba Trbovelj in Zagorja se spreminja. Stare hiše se umikajo novim. Pri Litiji je huda ura porušila most. — V Škocjanskih jamah pri Divači na Krasu je zasvetila elektrika, zaradi česar bodo še bolj privlačne za gledalce. — Železniška postaja v Dobrem polju je še vedno na pol porušena od vojne, medtem ko se denar trosi za razne spomenike. — Trojanski klanec na cesti iz Ljubljane v Celje popravljajo in urejajo, da ne bo več »strah« voznikom in šoferjem. — Iz Kovorja v Naklo gradijo vodovod. — V Turnišču pri Ptujju so odprli tovarno obutve v zvezi s podjetjem »Planiko« v Kranju. — Novi preko-oceanski ladji so dali ime »Korotan«. Je last Splošne plovbe v Piranu.

Rudarji v Krmelju na Dol. so proslavili 150 let obstoja krmeljskega rudnika. Ižanci so se pa veselili 150-letnice obstoja svoje osnovne šole. — Nove maše so bile letos na Primorskem tri: Jožko Bercè jo je pel v Dornberku, Boris Čibej v Vrabčah oz. na Otlici, Milan Prelec pa v Rodiku pri Divači. — Na Vrhniku je umrla najstarejša Slovenka Marija Krašovec, roj. 1851. Skoraj bi doživela 108 let. — Zveza slepih je proslavila 40 let ustanovitve prvega slov. zavoda za slepe. —

Poletje je privabilo v domače kraje veliko naših izseljencev. »Amerikancev« je prišlo enkrat kar 130 skupaj in so letos imeli svoj »piknik« v Polhovem gradu. Iz Westfalije sta prišli dve skupini, zadnja je štela 850 rojakov, prva pa nekaj nad 100. V Celju bodo kmalu končani trije mostovi: čez Savinjo, čez Voglajno in preko Sušnice. — Borovnice so letos slabo obrodile zaradi pozebe in mraza.

Sredi Golovca pri Ljubljani ima astronomski geofizikalni zavod ljubljanske univerze poslopje, v katerem sta dva potresomera in velik astronomski daljnogled za opazovanje planetov, sonca in zvezd. To je najbolj »občutljivi« del Jugoslavije zdaj, — Sredi noči je zagorelo v vasi Kobilje v Prekmurju. Dve hiši sta zdaj prah in pepel. Zgorela je 81-letna Ana Berden. —

87-letni Franc Fajdiga iz Sodražice je začel pisati pesmi.

Čez 400 rojakov iz Trsta in Gorice je poromalo v švicarsko Marijino svetišče Einsiedeln. — V Ženevi je nenadoma umrl Viktor Podreka, doma iz Beneške Slovenije, ki je ves svet prehodil s svojim lutkovnim gledališčem »Piccolo teatro«. — Kar tri nove maše so bile letos v Beneški Sloveniji.

83-letna Roza Gimperman je prišla z rajski izseljenci iz Sev. Amerike na romanje v Lurd. Nato je v Rimu prejela blagoslov od sv. očeta, nakar se je po 62 letih spet podala v domače kraje. Čez teden dni je v domači vasi na Dolenjskem nenadoma umrla.

234 kegljačev je tekmovalo v Ljubljani iz raznih slovenskih krajev. Kegljač Grom iz Rakeka je v 200 lučajih podrl 1718 kegljev. Ko so tekmovali za slovensko prvenstvo na Jesenicah, mu je spočetka konkuriral Marinček, a ga je končno Grom prekosil in dosegel 1772 kegljev. — Na letošnjem ljubljanskem festivalu je nastopila tudi mlada umetnica, pianistka Dubravka Tomšič, hči univerz. profesorja. Izreden talent ima in je 1952. l. enajstletna odpotovala v Združene države, kjer je dosegla letos akademski naslov. — Pri tekmah jadrnic v Koprskem zalivu je nastopila letos tudi slovenska edinica pod vodstvom kapitana Vinka Žniderčiča.

SLAVJE JESENIŠKE ŽELEZARNE

Kmalu za Beljakom pri Področici na Koroškem zavijemo v tunel in, ko se pokaže spet dan, smo v gornji Savski dolini. Prva postaja nas pozdravi: Jesenice, kraj železarjev in jeklarjev. Že iz davnih časov vemo, da je bil ves gorenjski kot bogat železne rude in da so jo naši pradedje z vso vnemo predelovali. Sava, Javornik, Bohinj, Kropa, Kamna gorica, kraji plavžev in železaren. Včasih je šlo počasi in z velikim trudom, pozneje je prišlo vse v last »plavžarskim grofom«, s pomočjo katerih je postalo jeseniško železo slavno po daljnih deželah, zlasti ga je šlo veliko v Italijo. Nastopajoča doba industrije je prisilila lastnike gorenjskih plavžev, da so svoje obrate prodali ljubljanskim trgovcem, ki so pred 90 leti ustanovili »Kranjsko

industrijsko družbo«. Odtlej so začele do-
bivati Jesenice in njihova okolica velik
pomen. Slava našega železa je šla po sve-
tu. Na Kitajskem so ogledovali javorniške
žeblje, na Japonskem so vezali cvetice z je-
seniško žico, Turčija je kupovala železne iz-
dekle iz Kranjske. Obrati so se stalno mo-
dernizirali in večali. V 90 letih obstoja je
podjetje proizvedlo 2 milijona 100.000 ton
surovega železa. Danes ima 2 visoki peči,
2 pražilni peči s po 400 tonami dnevne
zmogljivosti. V jeklarni deluje 6 marti-
novk in 2 elektropeči za pridobivanje vi-
sokokvalitetnega jekla. Na Javorniku so
izdelali prvi ferromangan na svetu.

Ob 90-letnici jeseniške industrijske druž-
be so pretekli mesec odprli na Jesenicah
Tehnični muzej.

ČE SI LJUB'CA TA PRAVA ...

Če si ljub'ca ta prava,
podaj mi rokó,
da boš zdrava ostala,
dokler me ne bo.

Če si ljub'ca ta prava,
podaj mi rokó,
saj pojdem na rajžo,
k' me dolgo ne bo.

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

KRSTI: Krščeni so bili: v Ashfordu, Kent, 28.
junija Liria Elvira Rata. — V Londonu 12. julija
Ivan Mirko Skok. — V Chapel End, Nuneaton,
19. julija Mihael Vincenc Zalar. — V Burnleyu
2. avgusta Sonja Marija Klobčar. — V Bedfordu
8. avgusta Alojzij Fras. — V naši kapeli Marije
Pomagaj v Londonu 9. avgusta Ana Perko. —
Čestitamo.

Prvo obhajilo so prejeli: V Lowton St.
Mary 30. maja Francka Strmšek. — V
Aberdare 20. junija Ivana Marija šinigoj.
— V Londonu 12. julija Božo Zabavnik.

V Kanado je odšla 15. julija zaščitna se-
stra Marija Škrbec.

Posestne spremembe: Nove domove so
kupili v Bedfordu: brata Lado in Franc
Gmajner. Jože Pogačnik je prodal svojo
hišo v Aspley Guise ter kupil novo v Bed-
fordu. Jože Rehberger je prodal svojo
Francki Ribičevi ter kupil novo s trгови-
no s papirnimi potrebščinami, tako da je
sedaj njegov naslov: 44. A. Stanley Street,
Bedford. V Rochdale je prodal svojo hišo
Rudi Lešnik ter se preselil v Haslingden.
V Chapel End, Nuneaton, je prodal svojo

domačijo Jože Klemenčič ter se preselil v
Wales, kjer je kupil kmetijo.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: 5. ju-
lija letos je bila v jezuitski cerkvi na Farm
Street v Londonu inavguracija Apostolstva
sv. Cirila in Metoda, ki naj združuje pred-
vsem slovanske narode, ki žive v Vel. Bri-
taniji v skupnem delu in molitvi za zedi-
njenje z vzhodnimi kristjani. V odboru je
predsednik poljski monsignor Staniszew-
ski, tajnik je Čeh p. Lang D. J., podpred-
sednik je tukajšnji slovenski župnik, med
člani odbora pa je tudi g. prof. Sekolec.
Kot drugi so tudi vsi Slovenci, stalno živeči
tu, povabljeni kot člani k skupnemu delu.

†**JANEZ MUHIČ**, ki se je smrtno ponesrečil 26.
maja t. l. (Obširneje smo poročali o njegovi smrti
v prejšnji številki „Naše luči“.)

Iz dežele pod **TRIGLAVOM**

Podoba Trbovelj in Zagorja se spreminja. Stare hiše se umikajo novim. Pri Litiji je huda ura porušila most. — V Škočjanskih jamah pri Divači na Krasu je zasvetila elektrika, zaradi česar bodo še bolj privlačne za gledalce. — Železniška postaja v Dobrem polju je še vedno na pol porušena od vojne, medtem ko se denar trosi za razne spomenike. — Trojanski klanec na cesti iz Ljubljane v Celje popravljajo in urejajo, da ne bo več »strah« vznikom in šoferjem. — Iz Kovorja v Naklo gradijo vodovod. — V Turnišču pri Ptujju so odprli tovarno obutve v zvezi s podjetjem »Planiko« v Kranju. — Novi preko-oceanski ladji so dali ime »Korotan«. Je last Splošne plovbe v Piranu.

Rudarji v Krmelju na Dol. so proslavili 150 let obstoja krmeljskega rudnika. Izanci so se pa veselili 150-letnice obstoja svoje osnovne šole. — Nove maše so bile letos na Primorskem tri: Jožko Bercè jo je pel v Dornberku, Boris Čibej v Vrabčah oz. na Otlici, Milan Prelec pa v Rodiku pri Divači. — Na Vrhniki je umrla najstarejša Slovenka Marija Krašovec, roj. 1851. Skoraj bi doživela 108 let. — Zveza slepih je proslavila 40 let ustanovitve prvega slov. zavoda za slepe. —

Poletje je privabilo v domače kraje veliko naših izseljencev. »Amerikancev« je prišlo enkrat kar 130 skupaj in so letos imeli svoj »piknik« v Polhovem gradcu. Iz Westfalije sta prišli dve skupini, zadnja je štela 850 rojakov, prva pa nekaj nad 100. V Celju bodo kmalu končani trije mostovi: čez Savinjo, čez Voglajno in preko Sušnice. — Borovnice so letos slabo obrodile zaradi pozebe in mraza.

Sredi Golovca pri Ljubljani ima astronomski geofizikalni zavod ljubljanske univerze poslopje, v katerem sta dva potresomera in velik astronomski daljnogled za opazovanje planetov, sonca in zvezd. To je najbolj »občutljivi« del Jugoslavije zdaj. — Sredi noči je zagorelo v vasi Kobilje v Prekmurju. Dve hiši sta zdaj prah in pepel. Zgorela je 81-letna Ana Berden. —

87-letni Franc Fajdiga iz Sodražice je začel pisati pesmi.

Čez 400 rojakov iz Trsta in Gorice je poromalo v švicarsko Marijino svetišče Einsiedeln. — V Ženevi je nenadoma umrl Viktor Podreka, doma iz Beneške Slovenije, ki je ves svet prehodil s svojim lutkovnim gledališčem »Piccolo teatro«. — Kar tri nove maše so bile letos v Beneški Sloveniji.

83-letna Roza Cimperman je prišla z rojaki izseljenci iz Sev. Amerike na romanje v Lurd. Nato je v Rimu prejela blagoslov od sv. očeta, nakar se je po 62 letih spet podala v domače kraje. Čez teden dni je v domači vasi na Dolenjskem nenadoma umrla.

234 kegljačev je tekmovalo v Ljubljani iz raznih slovenskih krajev. Kegljač Grom iz Rakeka je v 200 lučajih podrl 1718 kegljev. Ko so tekmovali za slovensko prvenstvo na Jesenicah, mu je spočetka konkuriral Marinček, a ga je končno Grom prekosil in dosegel 1772 kegljev. — Na letošnjem Ljubljanskem festivalu je nastopila tudi mlada umetnica, pianistka Dubravka Tomšič, hči univerz. profesorja. Izreden talent ima in je 1952. l. enajstletna odpotovala v Združene države, kjer je dosegla letos akademski naslov. — Pri tekmah jadrnic v Koprskem zalivu je nastopila letos tudi slovenska edinica pod vodstvom kapitana Vinka Žniderčiča.

SLAVJE JESENISKE ŽELEZARNE

Kmalu za Beljakom pri Podrožici na Koroškem zavijemo v tunel in, ko se pokaže spet dan, smo v gornji Savski dolini. Prva postaja nas pozdravi: Jesenice, kraj železarjev in jeklarjev. Že iz davnih časov vemo, da je bil ves gorenjski kot bogat železne rude in da so jo naši pradedje z vso vneto predelovali. Sava, Javornik, Bohinj, Kropa, Kamna gorica, kraji plavžev in železaren. Včasih je šlo počasi in z velikim trudom, pozneje je prišlo vse v last »plavžarskim grofom«, s pomočjo katerih je postalo jeseniško železo slavno po daljnih deželah, zlasti ga je šlo veliko v Italijo. Nastopajoča doba industrije je prisilila lastnike gorenjskih plavžev, da so svoje obrate prodali ljubljanskim trgovcem, ki so pred 90 leti ustanovili »Kranjsko

industrijsko družbo«. Odtlej so začele dobivati Jesenice in njihova okolica velik pomen. Slava našega železa je šla po svetu. Na Kitajskem so ogledovali javorniške žeblice, na Japonskem so vezali cvetice z jeseniško žico, Turčija je kupovala železne izdelke iz Kranjske. Obrati so se stalno modernizirali in večali. V 90 letih obstoja je podjetje proizvedlo 2 milijona 100.000 ton surovega železa. Danes ima 2 visoki peči, 2 pražilni peči s po 400 tonami dnevne zmogljivosti. V jeklarni deluje 6 martinovk in 2 elektropeči za pridobivanje visokokvalitetnega jekla. Na Javorniku so izdelali prvi ferromangan na svetu.

Ob 90-letnici jeseniške industrijske družbe so pretekli mesec odprli na Jesenicah Tehnični muzej.

ČE SI LJUB'CA TA PRAVA ...

Če si ljub'ca ta prava,
podaj mi rokó,
da boš zdrava ostala,
dokler me ne bo.

Če si ljub'ca ta prava,
podaj mi rokó,
saj pojdem na rajžo,
k' me dolgo ne bo.

M E D N A M I I Z S E L J E N C I

KRSTI: Krščeni so bili: v Ashfordu, Kent, 28. junija Liria Elvira Rata. — V Londonu 12. julija Ivan Mirko Skok. — V Chapel End, Nuneaton, 19. julija Mihael Vincenc Zalar. — V Burnleyu 2. avgusta Sonja Marija Klobčar. — V Bedfordu 8. avgusta Alojzij Fras. — V naši kapeli Marije Pomagaj v Londonu 9. avgusta Ana Perko. — Čestitamo.

Prvo obhajilo so prejeli: V Lowton St. Mary 30. maja Francka Strmšek. — V Aberdare 20. junija Ivana Marija Šinigoj. — V Londonu 12. julija Božo Zabavnik.

V Kanado je odšla 15. julija zaščitna sestra Marija Škrbec.

Posestne spremembe: Nove domove so kupili v Bedfordu: brata Lado in Franc Gmajner. Jože Pogačnik je prodal svojo hišo v Aspley Guise ter kupil novo v Bedfordu. Jože Rehberger je prodal svojo Francki Ribičevi ter kupil novo s trgovino s papirnimi potrebščinami, tako da je sedaj njegov naslov: 44. A. Stanley Street, Bedford. V Rochdale je prodal svojo hišo Rudi Lešnik ter se preselil v Haslingden. V Chapel End, Nuneaton, je prodal svojo

domačijo Jože Klemenčič ter se preselil v Wales, kjer je kupil kmetijo.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: 5. julija letos je bila v jezuitski cerkvi na Farm Street v Londonu inavguracija Apostolstva sv. Cirila in Metoda, ki naj združuje predvsem slovanske narode, ki živijo v Vel. Britaniji v skupnem delu in molitvi za zedinjenje z vzhodnimi kristjani. V odboru je predsednik poljski monsignor Staniszewski, tajnik je Čeh p. Lang D. J., podpredsednik je tukajšnji slovenski župnik, med člani odbora pa je tudi g. prof. Sekolec. Kot drugi so tudi vsi Slovenci, stalno živeti tu, povabljeni kot člani k skupnemu delu.

†**JANEZ MUHIČ**, ki se je smrtno ponesrečil 26. maja t. l. (Obširneje smo poročali o njegovi smrti v prejšnji številki „Naše luči“.)

ZAHVALA

Vsi tukajšni Slovenci iz srca žele, da izrazim našo hvaležnost, zahvalo in spoštovanje č. g. župniku Ign. Kunstlju! Le on sam in Bog ve, koliko žrtovanja je bilo treba, da je kot izseljenski duhovnik v današnjem času mogel iti preko vseh težav in preskrbeti postrežbe za tukajšnje Slovence, to je ta lep in prijazen „NAŠ DOM“ (62, Offley Rd. London S. W. 9). Danes je to veliko poslojje brez dolga!

Naš g. župnik v svoji skromnosti nikdar ni ravnal „na glas“; ni nadlegoval tukajšnjih rojakov za prispevke. Le dobrotljivo in skromno je omenjal potrebe. — Ni mislil na sebe! Izbiral je za sebe najskromnejši kotek v velikem domu. Drugim potrebnim je dal „domovje“! Vse delo, vso skrb je tiho prenašal. Pri tem ni opustil skrbi za duše Slovencev, — dajal je tolažbo, nasvete ter iskal stalno zvezo z vsemi tukajšnjimi Slovenci, tako da bi se ne počutili osamljeni v tujini. Vse je želel ohraniti v naši veri in narodnosti slovenski. Imamo torej vse razloge se čutiti hvaležne in srečne, da nas je Bog obdaroval s tako plemenitim „pastirjem“. Vse tukajšnje rojake pozivamo na dolžnost: v svojih vsakdanjih molitvah omenjati tudi našega duhovnika!

Pri tej priliki mislimo na življenje naših izseljenskih duhovnikov. Kako vendar živijo? Malo imajo rednih dohodkov! Vendar so to ljudje kot mi vsi, ki potrebujemo to in ono. Razmislimo malo o tem in kaj bi bilo treba storiti, da bi naši duhovniki, — katere nujno potrebujemo, — imeli svoje spodobne dohodke.

Ali ne mislite, da bi trebalo ustanoviti „fond“, kamor bi vsak od nas dal vsak mesec ali teden gotov prispevek? Nikogar bi to ne bolelo, pač pa vsak od nas bi bil srečen, da kot slovenski kristjan stori tudi v tem oziru svojo dolžnost. Ne pozabimo, da smo izseljenci in se moramo „osebne postavne“ zavdati sami.

Na ta način bi se mogli naši duhovniki počutiti to, kar so, namreč, zastopniki Boga, ki pomagajo ljudem prenašati trudno življenje s tem, da podpirajo duše v vsem dobrem in trajnem, to je naša vera v Boga. — Kjer tega ni, pravo življenje ni mogoče! Tak „groš“, ki ga damo za tako nujno potrebo, bo gotovo prinesel srečo in blagoslov med nas!

Ob tej priložnosti, ko je „Naš dom“ brez dolga, pa naj velja č. g. Kunstlju zahvala od vseh tukajšnjih Slovencev! Bog naj mu povrne ves trud

in da mnogo zdravja ter dolgo in blagoslovljeno življenje!

Slovenci v Angliji

CHARLEROI — MONS

28. junija smo spet doživeli slovensko prireditve, na kateri se je zbralo še več Slovencev od vseh strani kot lansko leto. V dvorani v Gilly smo ob obisku rojakov iz Eisdena in Waterschei-Zwartberga in drugih gostov preživeli lep večer. Slišali smo deklamacije naših otrok, kar je vedno ganljivo, pogumne pesmi Rezike De Smaele-Kotnik, Zdenka Umekova in Tinca Slamarjeva sta nam pokazali simbolične vaje ob melodijah slovenskih pesmi, za kar sta žela pristrčno ploskanje. Pri nas je bilo to nekaj novega. Slov. pevski zbor »Jadran« je pod vodstvom g. Ivana Kodeha občuteno zapel več lepih narodnih pesmi in tudi »Ribniško«. (Pevovodji dolguje slovenska skupnost v okolici mesta Charleroi največje priznanje in hvaležnost. Ne le rojakom, ampak tudi tujcem je s svojo potrpežljivostjo in vztrajnostjo pokazal s pevci »Jadrana« lepoto slovenske pesmi. Kljub delu v rudniku je skozi dolgo dobo nesebično vadil cerkvene in narodne pevce, za kar ga ne bomo pozabili). Igralci so nam na prireditvi nato pokazali igri »Kdo nosi hlače« in »Strupene gobe«. Vsi pravijo, da so še lepše zaigrali kot lansko leto.

Poročne čestitke gredo vsem, ki so se v zadnjih mesecih poročili. Podatke imamo od naslednjih: Viktor Erjavec iz Roselies je poročil v Salzburgu gdč. Ljubico Olup, Stanko Gorjup iz Estinnes-au-Val je poročil v Tomaju gdč. Angelo Petelin, Ferencek Horvat je popeljal v Louvainu pred oltar gdč. Gerdo Haenen.

Vseučiliške študije je dokončal na univerzi v Louvainu omenjeni g. Horvat in postal inženir. V življenju mu želimo vso srečo v družbi z ženo prof. Gerdo, ki se je že naučila tudi nekaj slovenski.

V družini Janeza in Denise inž. Lušicky je odšel med angelčke mali letos rojeni

Didier. Pogrebni obred je bil v Obourg. — Vrste v zadnjih letih došlih je pretresla nesreča z motorjem, ki se je zgodila *Marku Zeljko*, roj. 1933. v vasi Griblje, Bela Krajina. Čez teden dni je brez zavesti nato 20. 7. umrl v bolnici. Rojaki so mu priredili lep pogreb v Wainage-Farciennes. Lep venec je pričal o sočustvovanju s preostalimi in lepa zbirka. Tudi Beneški Slovenci so rajnemu muzikantu poklonili lep venec. Bratu na Švedskem in številni družini v domovini naše sožalje. — Dne 1. avgusta pa smo v Gilly položili k zemeljskemu počitku upokojenega rudarja *Antona Pagon*, roj. v Cerknem l. 1903. Z njim je legel v grob spet eden rojakov, ki so že pred vojno delali v rudnikih okoli Charleroi.

Ta in oni med nami *boleha*. Rojak *Johan Pušnik* je poromal v Lurd v okviru bolniškega romanja kršč. mutuela. *Jože Deželak* je iskal zdravja v sanatoriju pri Monsu. *Mirica Hadner-Testen* je trenutno v bolnici v Gilly. Doma se zdravijo *Bogdan Lajbacher* v La Bouverie. V neki bolnici je zaradi nesreče pri delu *Martin Mlekuž* iz Ronquières pri Nivelles. Na dober zrak je odšel v Morlanwelz *Jože Frelih*. *Šinkovec Janez* je že zapustil kliniko. Enako se je zdravje zboljšalo ge. *Lojzi Podgornik* v Gilly.

Za letošnje počitnice smo organizirali *dopisni tečaj slovenskega jezika* za tiste, ki so naredili šole v francoščini. Vsi, ki se žele še vpisati, se lahko vpišejo (Dopisna šola, Grand'rue 37, Charleroi, Belgija).

LIEGE — LIMBURG

V Avstralijo je srečno prispel g. *Alojzij Košorok*, ki je nekaj let življenja v tujini preživel v belgijskem Limburgu in v Liege-u. Udeleževal se je društveno in se zanimal za delavska socialna vprašanja. Želimo mu mnogo sreče in domačnosti pri njegovih rodnih bratih v daljni zemlji.

V *Združene države Sev. Amerike* je s svojo družino odpotoval g. *Anton Ledinek*, iz Eisdena. Tudi njemu želimo vso srečo v novem svetu. Nastaniti se misli v Clevelandu. Tam ne bo manjkalo priložnosti za društveno udejstvovanje. — V Clevelandu je odpotoval tudi g. *Pavlovič Josip* iz Genka.

Srečno pot in obilo sreče v novi domovini vsem!

V Eisdenu praznuje 31. avgusta 70 let življenja naš rojak g. *Duh Janez*. Že 20 let samuje v svoji hišici. Je naročnik in skrben plačnik naših listov in knjig. Na mnoga leta!

Naši novoporočenci: V Fuchtu sta si pred oltarjem obljubila večno zvestobo g. *Štrk Alojz* in ga. *Sajovic Marija*. — V Eisdenu sta stopila pred oltar g. *Hočevar Anton* in gdč. *Šumljak Marija*. — Istotam sta se poročila g. *Futer Tadeus* in gdč. *Levičar Hermina*.

Vsem omenjenim iskreno čestitamo s toplimi voščili za srečo!

Imamo vrsto **bolnikov** v Limburgu. V Genku že dalj časa zelo trpi zaradi silikoze g. *Pepelnik Matija*. — Prav tam se zdravi tudi g. *Toplišek Janez*. — Ga. *Cesar* iz Diepenbecka je že mogla po težki bolezni zapustiti posteljo. — V Waterscheju silikoza muči g. *Fajs Franca*. — G. *Živec Stanko* se je v Eisdenu laže poškodoval na motornem kolesu. — G. *Gajšek Janez* iz Eisdena je bil že pred časom operiran na slepiču. — G. *Kotnika Franca* iz Liege-a so po težki operaciji poslali v zdravilišče ob morju. — G. *Zornik Alojz* se še vedno zdravi v zdravilišču Borgoumont. — Vsem našim dragim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave.

+

Sveži grobovi: Mučno je odjeknila novica o nenadni smrti mlade matere ge. *Marije Živec*, rojene *Pirc*. Žalujočim staršem, bratom in nesrečnemu soprogu izrekamo iskreno sožalje.

Po dolgem trpljenju zaradi rudarske bolezni je v Gospodu zaspal oče številne družine g. *Virant Alojz* iz Mechelena. Pri pogrebnih slovesnostih se je od pokojnika poleg številne množice rojakov poslovil moški zbor z žalostinko. Pokojnikovi soprogi, sinovom in hčeram izrekamo toplo sožalje.

Družini *Živec-Pirc* in *Virant* sta nas prosili, da se javno zahvalimo vsem, ki so jim stali ob strani v urah težke preizkušnje.

Obeh pokojnikov se spominjajmo v molitvah!

Naši begunci v Franciji

Tednik „Katoliški glas“ v Gorici je nedavno objavil vsebino tehtnega članka g. Čretnika v francoskem listu „Messages du Secours catholique“.

Članek popisuje razmere beguncev v Franciji. Po vojni je prišlo v Francijo iz Avstrije ali Italije ali naravnost nad 18.000 Jugoslovancev. Razkropili so se po vsej širni deželi. Večje skupine so okoli Pariza, Lille, Lyona, po Loreni in pa v Nici ob Sredozemskem morju. Ta razkropljenost in pomanjkanje sredstev sta kriva, da se jim ne more pomagati v zadostni meri.

Po Franciji delujejo katoliške misije, ki so ustanovljene predvsem za duhovno oskrbo naših rojakov. Že za to delo je na razpolago premalo duhovnikov in še ti niso primerno in zadostno oskrbljeni s potrebnimi sredstvi. Na te Misije pa prihajajo vrh drugega dan za dnevno pismo za pomoč v tej ali oni zadevi: v pogledu dela, služb, dokumentov, emigracije. Duhovnik teka z enega kraja v drugega, pomaga tu, tam, kolikor pač more. Se razume, da vsega storiti ne more. To naj bi upoštevali tisti, ki se morda kdaj jezijo, da ne dobijo tega, kar bi radi. Potreba bi bila, da bi se organizirali in opremili naše Misije s potrebnimi prostori in drugimi sredstvi, da bi mogli več storiti za naš življenjski v Franciji.

Francoskim bralcem bo članek o naših beguncih pojasnil marsikakšno vprašanje, ki si ga stavlja ob stiku z novejšimi naseljenci Jugoslovanci.

PAS-DE-CALAIS

14. julija smo mi iz Pas-de-Calais poromali v Bonsecours v Belgiji. V Douai smo si ogledali kolegialno cerkev, v kateri se hrani čudodelna hostija in Marijin kip. V Valenciennes smo videli baziliko N. D. du Saint Coron. V Bonsecours je maševal g. St. Kavalari, pri čemer ga je spremljalo ubrano petje pevcev iz Méricourt, kar je vzbujalo pozornost romarjev drugih narodov. Potem smo se srečali s hrvatskimi redovnicami, ki delujejo v Belgiji, in s č. g. Žakljem, ki deluje med rojaki v Liège in Limburgu v Belgiji. Razveselila nas je navzočnost rojakov iz Raismes (Nord). Po opoldanskem počitku nas je vodila pot v

starodavno mesto Tournai, kjer smo si ogledali stolnico s petimi stolpi in lep muzej. V Vendaille smo s petimi litanijami Marijinimi počastili svetnico S. Rita (sv. Rjeta) in se potem utrujeni, a zadovoljni vrnili domov. Bilo nas je okrog 110.

11. jul. sta se poročila France Razložnik in Raymonde Devermelle. Želimo jima božjega blagoslova na življenjski poti.

Ob obletnici smrti † Oblaka

Leto je že minilo,
kar legel v prerano si gomilo,
nad katero ti škrjanček kroži
in žalne pesmice drobi,
pri grobu pa družina tvoja
mnogokrat stoji
in nemo na gomilo zre,
pod katero tvoje dobro spi srcè.
V srcu zbuja si spomine,
da vse na svetu enkrat mine.
Ni na svetu lepše sreče
ko blag spomin prežitih dni.
Telo umorila smrt mu je,
a v delih mož na vek živi,
ker delom blagim smrti ni.

Minka Zupančič

PARIZ

Od prvega septembra naprej je sv. maša za Slovence spet ob petih popoldne, kot po navadi v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres; Métro: SEVRES-BABYLONE.

DRUGO LETO BOMO IMELI SLOVENSKEGA NOVOMAŠNIKA. — 29. junija je v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega v Parizu prejel prvi višji red, subdiakon, slovenski lazarist č. g. France RODE. Drugo leto bo posvečen za mašnika in bo pel novo mašo tukaj v Parizu. Je rodom iz RODICE pri Domžalah. Leta 1945. je s starši prišel v Avstrijo in od tam odšel v Argentino, kjer je študiral. Pozneje je prišel nazaj v Evropo, kjer nadaljuje študije in jih bo končal drugo leto. Čestitamo mu in želimo zdravje pri napornem študiju, da se bomo tako lahko drugo leto vsi z njim veselili njegove prve svete daritve.

POROKE: Ker je naša fara iz samih mladih ljudi ali vsaj v ogromni večini, je razumljivo, da prorok ne manjka. Tudi v tem

času od zadnje »Naše luči« so bile. V župni cerkvi v CRETEIL (Seine) pri Parizu sta dne 11. julija sklenila zakonsko zvezo g. Ciril GUŠTIN, doma iz Mokrega polja pri Št. Jerneju na Dolenjskem, in Slavica TRBUHA, po rodu iz Hrvaške, ki pa je v domovini živela vedno v Slovenski Bistrici na zelenem Štajerskem. — Isti odločilni korak sta napravila v župnijski cerkvi sv. Avguščina v Parizu VIII. 25. julija Ivan SETNIKAR, doma iz bele Ljubljane, in ZALIK Terezija, doma iz Velike Polane onstran bistré Mure. — Pa še en par si je obljubil zvestobo do groba pred Gospodovim oltarjem, to je dne 1. avgusta v župnijski cerkvi Notre Dame de Lourdes v Parizu XX. Anton LINDIČ, doma iz Št. Petra na Krasu, in Génèviève CALVEZ, Francozinja iz Pariza. — Bog daj vsem obilo milosti in blagoslova!

KRSTI: V družini Florijan BREMEC in Anica, roj. Slak, se je 13. junija rodil prvorojenec, ki smo ga 26. jul. krstili na ime Florijan. — Isti dan je prejel krstno milost tudi prvorojenec družine Jožef GOMBAČ in Marija, roj. Mezgec, ki je tudi dobil ime po očetu, Jožefu, rojen pa je bil 10. junija. — Družino slovenskega zdravnika, svetovno znanega raziskovalca raka dr. Franceta ZAJDELA je razveselil peti otrok, ki je dobil pri svetem krstu ime Janezek (Jean). — Jean-Philippe, sinko g. Rolanda PRUDHOMME in ge. Cilke, rojene Zalík, sporoča, da je 27. julija dobil malega bratca Jakca (Jacques).
Z vsemi imenovanimi delimo njihovo veselje in jim pristrčno čestitamo.

Na dan franc. državnega praznika, 14. julija, je tragično preminil slovenski fant Ivan KONESTABO. V družbi več beguncev iz Jugoslavije se je šel po kosilu kopat v nevarno reko Seine v St. Germain en Laye pri Parizu. Ko je prvič skočil v vodo, ga ni bilo več ven. Reševalci so ga potegnili iz vode še živlega, toda ves trud na mestu in v bolnici ni pomagal, na žalost, da bi mu rešili življenje. — Zapuščča doma starše in dve sestri, v Parizu pa brata Alojza. — Rojen je bil 29. jun. 1935 v Pregarjah pri Trstu. Bog mu daj večni mir, sorodnikom pa naše iskreno sožalje! —

Odpovali so v Kanado v juniju: STANIČ Lilijana, doma iz Pograda pri Ilirski Bistrici, in BOŠTJANČIČ Jožef ter MUHA Alojz, oba doma iz Velike Bukovi-

ce pri Ilirski Bistrici. — V USA je odpoval ZUPANČIČ Anton. — V Avstraliji je odšla dne 29. julija večja skupina Jugoslovanov, med njimi tudi nekaj Slovencev: družina CELIGOJ Milan, žena Pavla in sinček Mirko, rodom iz Podstenja pri Ilirski Bistrici (v Pariz so prišli v juniju lani); brata BROŽIČ Alojz in Jože, doma iz Jablanice pri Ilirski Bistrici, ki sta prišla v Francijo februarja lanskega leta; SVETIČIČ Magda, doma iz Kamnika, ki je tudi prišla lani v Pariz, gre k svoji materi; BRATINA Marijan, ki je bil skoro tri leta v Parizu. — Vsem obilo sreče v novem svetlu!

IGRA: Končno smo tudi Slovenci v Parizu imeli svojo igro, to se pravi, da so jo naši iz Pariza igrali. Led so prebila dekleta. Upajmo, da so s tem dale dober vzgled tudi drugim. Hudo je pri nas samo to, da je velika večina naših namenjena naprej in, razumljivo, mislijo bolj na svojo novo dokončno domovino kot pa na Pariz.

V nedeljo 28. jun. ob treh popoldne so torej slovenska dekleta v Parizu priredila v dvorani na 76 bis rue des Saints-Pères igro „MATURA“; v odmorih je bil tudi srečolov in na koncu tombola. Je to šaloigra, ki ima ost ironije. Neko dekle naredi že precej pozno (pri 30 letih) zaključni izpit srednje šole (maturu). Dejanje se godi na domu maturantinje in kaže obnašanje njenih znancev in prijateljev. Eni, ki je prej niso poznali ali so jo nalašč prezrli, se ji sedaj laskajo, v upanju na dobiček. Drugi, katerim je bila dolžna, se potrudijo še pred koncem mature k njej, da jo spomnijo na dolg. Nauk: V sreči te vsi poznajo in se ti klanjajo z več ali manj sebičnimi nameni.

Gotovo je bila igra zelo dobro izvedena, če pomislimo, da so dekleta prvič skupaj igrale in se kot igralke nič ne poznajo. Vse so pokazale veliko dobre volje, da bi dobro izvedle vlogo. Pri nekaterih pa smo opazili pravi talent za igranje in je samo želeli, da nadaljujejo, ker jim je uspeh zagotovljen. Posebej moramo pohvaliti požrtvovalnost tistih, ki so prireditev organizirale, poleg tega, da so tudi igrale, še dvorano so morale same poiskati. Iskreno se zahvaljujemo slovenskima sestrama usmiljenkama iz rue du Bac; posebno sestri Rozaliji, duši vsega.

Vsem na tem mestu ob zahvali kličemo: »Pogumno naprej!« Občinstvo je bilo gotovo zadovoljno in bo še bolj, če bo še večkrat kaj takega.

*

LOIRET. — Sveta maša za Slovence bo v župni cerkvi v **Tivernonu**, v nedeljo, 20. septembra ob **DESETI URI**, kot navadno.

SEINE-ET-MARNE. — V **FONTAINE-LE-PORT** sta se dne 4. julija poročila Matija **DRAGOŠ**, Slovenec, čeprav rojen na Hrvatskem, in **Hermína MIHELČIČ**, Slovenka, rojena v Franciji. Obema iz srca čestitamo in želimo vse dobro!

MARSEILLE. — Na binkoštni ponedeljeek je msgr. **KEREC** krstil malega **Henrika**, ki je razveselil mlado družino **FERJANČIČ** Ivana in **RENNER** Marije. Čestitamo staršem in želimo, da bi jim bil sinček vedno v veliko veselje!

OB LUKSEMBURGU

V župnijski cerkvi sv. Križ v **Joeuf-u** sta si na praznik sv. Petra in Pavla obljubila dosmrtno zvestobo moža in žene **Franjo Kovačič** in **Marija Barič**. — 4. julija pa v župnijski cerkvi **Tucquegnieux-Marine Martin Strmšek**, doma iz **Ljubljane**, in **Ljudmila Trater** (**Poljanškova** družina); poroka je bila z mašo. — V **Florange-u** je 18. julija msgr. **Grimms** poročil **Ivana Krapeža** in **Magdo Premrl**, oba doma iz **Vrhopolja** pri **Vipavi**; poroka je bila z mašo. — **Novoporočenec** želimo obilo božjega blagoslova!

Monsignorju **Grimsu** se zahvaljujem, da je v času moje odsotnosti prišel v nekatere kolonije, imel za Slovence sv. mašo in uredil potrebno za romanje v **Lurd**.

OB NEMŠKI MEJI

Iz pisarne naše Misije v **Merlebachu**

Po svojem bolniškem dopustu sem se 8. jun. vrnil v svojo pisarno. Takoj so mi rojaki prijavili svoje **novorojenčke**: **Helena-Marija Frančiškovič** je bila krščena 28. jun. v **Creutzwaldu**. — Istega dne je bila krščena v **Merlebachu** **Marija-Terezija Meke**. — **Kristijan Arend**, sin naše rojakinje **Marije**, roj. **Boll**, je bil krščen 5. jul. na **Hochwaldu**. — Istega dne so prinesli h krstu malega **Leona Parmac** v župno cerkev v **Merlebach**. — Teden

pozneje, 12. 7., je prejela sv. krst prav tam **Marija-Alojzija Lizi**. — In zopet teden pozneje: **Pasquale-Marija Neusius**, hčerka **Slovenke Erne Rugelj**, enako v župni cerkvi v **Merlebachu**. —

Vsem dragim otročičem — tudi neprijavljenim — kakor tudi dragim staršem želimo, da bi v družbi božjega **Deteta** srečno nadaljevali svojo življenjsko pot!

Sv. zakon so sklenili v cerkvi: 27. jun. **Albiani Franc** s **Pančur Frančiško** v **Merlebachu**. — 18. jul. **Krapež Ivan** z **Magdo Premrl** v **Florange Cité**, ter **Ana Šetinc** z **Bernardom Ernst** v **Welferding**. — 20. jul. **Ana-Elizabeta Hribar** z **Jožefom-Bernardom Hiegel** v **Merlebachu**. — 28. jul. **Mauc Karel** z **Dino Seltz** v koloniji **Habsterdick**. — Vsem **novoporočenim** (tudi neprijavljenim) želimo, da bi v trdni veri, v neomajnem zaupanju v **Boga** in pravi, zvesti medsebojni ljubezni nadaljevali svojo življenjsko pot.

+

V zadnjem času je kruta **smrt** zopet zamahnila po naših ljudeh. Umrli so: **Jurkošek Jožef**, roj. 1893. v **Št. Lenartu**, pokopan cerkveno v **Freymingu**; **Jamnišek Jernej**, roj. 1890. v **Vojniku** pri **Celju**, cerkv. pokopan v **Stiring-Wendel**; **Znidaršič Gašpar**, roj. 1902. v **Doberpoljah**, cerkv. pokopan 13. 7. na **Hochwaldu**; **Gričaj Anton**, roj. v **Guštanju**, pokopan 18. 6. — Pravkar je prišlo sporočilo, da je umrla v **Habsterdicku** **Doberšek Apolonija**, roj. 1892. v **Maildorf** na **Koroškem**. — Naj imenovanim rajnim naš dobri **Zveličar** obilo poplača, kar so dobrega storili v svojem življenju, z milostno sodbo! Vsem sorodnikom izražamo globoko sožalje!

*

V zadnjem času se je ustavil **veliki dotok naših beguncev**: rudniki ne sprejemajo več delavcev in tudi drugače se le redko dobi kako delo. Tako le redki na novo pridejo kot begunci v **Merlebach** in okolico.

Pač pa pozdravljamo tu vse naše rojake, ki prihajajo sem iz **domovine na dopust!** Dobrodošli pri nas! Vabimo vas lepo, da v času svojega bivanja v **Franciji** ne pozabite priti tudi k **slovenski službi božji**, ki je v **Merlebachu** vsako nedeljo ob 10. uri,

po drugih kolonijah pa ob dnevih, katere rojakom vedno naznamo.

Da ni treba prihajati v Merlebach rojakom iz drugih kolonij, zato so od julija dalje **uradne ure** tudi po vseh kolonijah, kjer je sv. maša, in sicer takoj po sveti maši v prosvetnem domu, ki je povsod zraven kapele: V Jeanne d'Arc, Creutzwald-Neuland in v Habsterdicku. V Merlebachu so uradne ure vsako soboto od 9. do 12. in od 14. do 16. ure.

Društveno življenje je zdaj zelo živahno: izleti, sestanki, pevski nastopi, zabavni večeri se kar vrsté. Vsem društvom in članom sporočamo, da je v Merlebachu vedno ob nedeljah posebna **sv. maša za izletnike** ob 6. uri zjutraj in ob 6. uri zvečer, ako se vrnejo ta čas že domov. Ne pozabimo na važno svojo dolžnost: iti k nedeljski službi božji doma ali na poti!

Naši rojaki ne morejo pozabiti svojih dragih v domovini: še vedno pošiljajo domačim razne reči, z avtomobili, motorji in vlakom hiti še vsako leto polno **naših ljudi domov**, da vidijo še svoje ljube starše in kraje, kjer je tekla njih zibelka. Ta ljubezen je vse hvale vredna in dokazuje, da so naši ljudje tudi v tujini še vedno ohranili krščansko usmiljenje in dobro srce.

Poleg izletnikov v naravo je cela vrsta naših ljudi, ki hité tudi na razna **božja pota**: Trier, Ars, Lourdes in, kot smo že poročali, k naši ljubi nebeški Materi Mariji Pomagaj z Brezij v Habsterdick. Vsi ti se živo zavedajo, da je vsak trenutek našega življenja v božjih rokah, niti očesa zjutraj ne moreš odpreti, ako ti ljubi Bog tega ne da, kaj še le, imeti mir v srcu in lepo življenje v družini! Kdor tega ne verjame, bo skusil bridko svojo nevero v svojem srcu, pri svojih otrocih, v svoji družini! Rojaki — stari in mladi: Mali zvonček naše kapele v Merlebachu vas vsako nedeljo kliče, važi! Pridite po pomoč božjo, pridite, da prosimo za mir v srcu, družini, za svetovni mir med narodi!

S to željo vam želi vse dobro

vaš slovenski duhovnik,

SELIČEVA MAMA je umrla. — Po dolgi bolezni je umrla 23. julija v bolnici v Heerlenu ga. Barbara Selič. Bila je dobra in krščanska žena in v vseh letih zavedna Slovenka. V svojem življenju je veliko pretrpela. V prvi svetovni vojni je izgubila moža. Sama in v tujini je morala skrbeti za otroke. Vse je lepo in krščansko vzgojila in jim ni pozabila vcepiti v dušo tudi narodne zavesti. V 84. letu starosti je oma-

† BARBARA SELIČ

gala in šla po plačilo k Bogu za vse svoje delo in trpljenje. Pokopali smo jo v Hoensbroeku v grob, kjer že počiva njen sin Rudolf. Pogreba se je udeležilo število Slovencev, iz česar se vidi, kako radi so imeli Seličevo mamo in kako so jo spoštovali. »ZVON« se je poslovil od nje z žalostinko. Naš duhovnik pa je v poslovilnem govoru pokazal velike kreposti te dobre slovenske žene in matere. Naj počiva v miru in naj ji bo lahka holandska zemlja. Vsem sorodnikom pa naše iskreno sožalje.

V Maastrichtu je umrla ga. **Jožefa Vrabčič** dne 2. julija v 61. letu starosti. Živela je popolnoma sama in tudi sama umrla. Našli so jo mrtvo v njeni sobi. Vedno si je želela, da bi jo slovensko pokopali, a ta njena želja se ni uresničila, ker nobenemu Slovincu niso sporočili njene smrti. Zvedeli smo šele po pogrebu. Naj ta dobra krščanska žena in vsa leta vneta bralka »Naše luči« počiva v miru! Molimo za pokojno njene duše!

Naši Slovenci gredo najraje na **počitnice v domovino**. Skoro si ne morejo predstavljati počitnic drugje kot v lepi Sloveniji. Letos se jih je odpeljalo 63 in sicer dne

31. julija ob 9. uri zvečer iz Achena. Transport je vodil g. Ambrož. Upamo, da so prinesli iz domovine veliko in lepih vtisov in tudi sklep, da se bodo še vrnilo, če jim Bog nakloni ljubo zdravje.

Letni izlet »ZVONA«. — Vsako leto napravi naše pevsko društvo »Zvon« izlet. Letos smo se odločili za Nemčijo, kamor gremo najrajši. Odšli smo zgodaj zjutraj od doma. Sv. mašo smo imeli v lepi cerkvi v Konzen-Eifel. Zbor je ob tej priliki še posebej lepo pel. Nemci, ki so nas poslušali, so izrazili željo, da bi tudi zanje kdaj zapeli. Mogoče še tudi pride! — Nato smo se peljali naprej do kopaljšča, da se malo ohladimo, kajti dan je bil silno vroč, kot nalašč za kopanje. Popoldne smo šli še naprej do Altenahr, kjer je več vinskih kleti. Eno od teh smo si ogledali in potem pokusili tudi dobro kapljico. Da smo bili vsi židane volje, je seveda razumljivo.

V juliju smo imeli dve slovenski **poroki**. Dne 14. jul. sta se poročila v farni cerkvi v Nieu Einde gdč. Silva Poglajenova in g. Aleksander Martin de Schwartz. — 11. jul. pa sta si obljubila zvestobo v farni cerkvi v Nieuwenhagen gdč. Silva Zagorc in g. Rudolf Plahuta. Obema paroma želimo mnogo božjega blagoslova na življenjski poti!

V **bolnico** se je morala zateči gospa Tinka Papež. Želimo ji skorajšnjega okrevanja.

DRUŽINSKA SREČA. — Družino Janka Deželaka in njegove gospe Lojske Centrih je razveselil sin-prvorojenec. Rojen je bil v bolnici v Heerlenu in istotam krščen dne 10. jul. Dobil je ime: Marcel Jožef Valentin. — V družini Jožefa Parfant in njegove gospe Anneliese Becker so tudi dobili sina-prvorojenca. Pri krstu je dobil ime Marcel. — Naše čestitke staršem, otrokoma pa veliko božjega blagoslova!

ZA OTROKA BOŽJEGA je bila sprejeta v cerkvi St. Johann dne 27. junija mala Marjanica Goričan, hčerka Ivana in Pavle Goričan iz Altenessena. Za botro je bila ga. Komljanec Helena, Slovenka, ki je že nad 50 let v Porurju. Ga. Kom-

ljanec je teta mlade matere. Marjanici in botri želimo: Na mnoga leta!

Poročila sta se v tem času dva para. 3. julija sta se vzela Anton Doberšek iz Čadrama na zelenem Pohorju in pa Marija Podjavoršek iz Raven na Koroškem, oba stanujoča v Altenessenu. — 6. julija pa sta si obljubila večno zvestobo Konrad Žmavc iz Sv. Barbare v Slov. Konjicah ter Margareta Križanec iz Sv. Roka ob Sotli. Poroka je bila v cerkvi Herz-Jezu v Sterkrade.

Mladoporočencem želimo obilo božjega blagoslova in čimprej nova, ugodna stanovanja!

Umril je dne 1. junija v bolnici v Dinslaken Karel Kunej iz Oberhausen-Sterkarde, Kleekamp. Ponesrečil se je z motornim kolesom. Po večtedenskem trpljenju je dobro pripravljen na smrt izdihnil. Pri pogrebu ga je spremljalo veliko prijateljev iz taborišča in drugod. Naj počiva v miru!

ZA DOBRO VOLJO

RIBNIŠKA PAMET

Ribničan se je peljal s sinom v Ljubljano. Sin je bil prvič v vlaku in je gledal skozi okno. Obrne se k očetu in vzklikne: »Oča, kokù letimo! (kako letimo)«. — Oče pa ga zavrne: »Kaj mi, ki se v tretjem ,klas' peljemo. Tisti, tisti šele letijo, ki so v prvem in drugem ,klas'.«

*

Gre Ribničan po Ljubljani in pride na trg. Tam prosi sin očeta: »Oča!« — »Smrkavec, kaj je?« — »Oča, lepu vas pruosim, kupite mi ano pomarančo! — »Kaj ti jo bom kupavu! Tisti ženski tülko cajta jezik kaži, da ti bo eno pomarančo v gobec vrgla!«

*

Hodi Ribničan s sinom po mestu in zagledata neko gospodično s psom, ki je imel

kratek rep. Očetu je to ugajalo, pa vpraša: »Gospodična, povajte nu, kako ste to naredili, da ima vaš pes tako lep kratek rep?« — Gospodična se nasmehne: »Ej Ribničan, kako neki! Odsekali smo ga, pa je.« — Ribničan si to zapomni in, ko pride domov, vzame sekiro, pripravi tnalno in gre po psa. Prine za rep in ga nekoliko odseka. Pes je cvilil, ker ga je bolelo. Drugo jutro Ribničan to ponovi. Pes je cvilil, ko ga je peljal k tnalu, še bolj pa, ko mu je odsekal spet kos repa. Tretji dan se je pes na ves glas branil iti k tnalu. — Pa pride mimo soseda in vpraša: »Ja, Urban, kaj pa delaš? Kaj delaš, da pes tako cvili?« — »Kaj delam? Saj vidiš! Rep mu štucam!« — »Pa zakaj ga vsak dan malo?« — »I, zakaj? Zato, da ga ne bo tako bolelo!«

*

PARTIZANSKI HUMOR

(Iz „Dolenj. lista“)

Mesar s petimi noži...

Bilo je v času sovražne ofenzive. Kolona partizanov se je v temni noči prebijala skozi gozd. Ukazana je bila stroga tišina. Ko so tako nekaj časa tiho hodili, je prišlo s čela kolone povelje: »Komisar s petimi možmi naprej!« Sredi kolone je bil partizan Janez. Malo je bil naglušen in je zato povelje, ki je prišlo od njegovega soseda, narobe razumel. In tako je šlo od Janeza pa do konca kolone: »Mesar s petimi noži naprej!«

Kri je prelival

Jaka se je hvalil: »Mejduš, smo med vojno kri prelivali.«

Pa ga vpraša Pero: »Kje si prelival kri, Jaka, kje je bilo tako hudo?«

Jaka pa mu odgovori: »I, kje neki? Takrat pač, ko smo rekvirirali tistega tolstega pujska in je kri tekla na vse strani in smo jo prelivali iz lonca v lonec.«

Lastnik tovarne je prišel v skladišče, kjer so delavci nalagali blago. Ob skladovnici paketov je slonel mlad fant in zadovoljno žvižgal. Lastnik je nejevoljno stopil k fantu:

»Koliko zaslužiš na teden?«

»Petdeset dolarjev,« je fant začudeno odgovoril.

Mož je naštel fantu petdeset dolarjev in hladno dejal:

»Tu imaš svojo plačo in ne pridi več nazaj. Mi ne plačujemo postopačev.«

Nato je šel lastnik k nadzorniku oddelka:

»Zakaj trpite takega postopača v službi?«

»Oprostite, ta fant ni naš uslužbenec. Prinesel je samo zavoj, ki je bil naslovljen na našo tovarno.«

Hitre sodbe so vedno drage; treba jih je plačati na ta ali oni način.

Prejeli v objavo:

Ali nas domovina sploh še hoče?

Zadnje tedne večkrat mislim na to, kaj se je dogodilo Kristusu v njegovi rojstni vasi, v Nazaretu. Povsod širom Palestine so ga v prvih časih njegovega javnega delovanja z veseljem sprejemali, le v Nazaretu so bili silno mrzli do njega. In ob tej priliki je rekel, da je prerok spoštovan povsod razen v svoji ožji domovini.

Zgleda, da Učenicova obsodba velja tudi za naše oblasti doma, če pomislimo, koliko slovenskih izseljencev, ki so prišli v tujino že pred 30 leti in torej niso imeli nobene zveze z novejšimi dogodki v domovini, zamašan je leta čaka, da bi dobili potni list, da bi lahko šli pogledat svoje in kraje, kjer so rasli. Ta je prišel s takrat veljavnim jugoslovanskim potnim listom, drugi z laškim, ker je bila Primorska zasedena po Italiji. Zadnji je mislil, da bo sedaj brez nadaljnega dobil jugoslovanski potni list, ker je njegova ožja domovina sedaj pod domačimi oblastniki. Toda že skoro dve leti je minilo, pa še vedno zamašan čaka, da bi njegova prošnja bila rešena.

In če človek pomisli na dolgoletnega borca za slovenske pravice na Koroškem, ki mora s trpkostjo v srcu ugotoviti: „40 let že branimo slovenske pravice na Koroškem, pa mi ne dajo vize, da bi obiskal znance v Jugoslaviji. Nacisti, ki so med vojno po Sloveniji pobijali, pa dobijo vizo v petih minutah.“

Kaj pravite k temu Vi, gospod urednik, in kaj pravijo k temu oblasti v domovini? So naši konzularni zastopniki po svetu (saj res: mnogi še slovensko ne znajo in se moramo z njimi pogovoriti v tujem jeziku!) samo za tujce ali morda tudi za nas, sinove slovenske zemlje?

Slovenski izseljenec

List slovenskih 'izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 bfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.

(Rešitve objavimo prihodnjič)

MAGIČNI KVADRAT

Vodoravno in navpično:

1. Kraj pod Jelovico na Gorenjskem, znan po železarskih izdelkih; 2. nasprotno od ukrivljen; 3. prepreka; 4. pisalna potreščina; 5. žensko ime.

1	2	3	4	5
2				
3				
4				■
5			■	■

POSETNIKA

Katero mesto v Srbiji je kraj, kjer biva ta Slovenka:

Tina Pirš

REBUS

1 / 2' 100 1
E=J

Če boš ta rebus prav razvozljjal, boš zvedel za zelo poznan slovenski turistični kraj.

ČUDNA PISAVA

6/Slovenija 2/Ciril
4/povejte 3/žito

3/Esen 1/veter
9/slovenski 2/Izidor
3/seliti 2/jeza 1/nos
2/skok 2/Izidor 4/vezilo.

Beri, kar je treba, drugo opusti in boš vedel, kaj vam je storiti.

REŠITVE IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

1. Uganka: Potop; 2. Posetnica: Damsko krojačnico; 3. Računska naloga: $8 + 8 + 8 + 88 + 888 = 1000$; 4. Dopolnilnica: Lepa naša domovina.

◇
ALI VEŠ ... ?

... da so v Angliji zaprli čez 30 rudnikov, pa zato ni bil noben Slovenec brez dela, ker so jih razporedili na preostale rudnike.

... da smehljaj, če je:

hinavsko potuhnjen — odbija,
z viška deljen — zaboli,
sladkobno ponižen — ne prija,
zloben in krut — umori,
otroško prisrčen — osvaja,
blag in usmiljen — blaži,
v ljubezni prežarjen — opaja,
božji — srce oživi.

... da je leto za letom zdaj po vojni dirkal z avtomobilom ameriški Slovenec Vukovič pri največjih dirkah v Indianapolis. L. 1954. je dosegel bržino 210 km na uro. Leta 1955. je hotel doseči še več, toda pri 225 km na uro mu je spodletelo. Prevrnil se je in avto je z njim vred zgorel. Njegovo ime je postalo legendarično.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.